

Bloedzijken en ander vuil

De boerenjasmijn in mijn tuin stond op een mooie plek die, inmiddels jaren geleden, verantwoord was aangewezen door een ervaren tuinontwerper. Een andere professional had de struik daar vervolgens geplant. Een heerlijk geurende plant wanneer die bloeide, alleen ging dat proces steeds vaker mis. Hele hordes bladluizen op de kwijnende struik als de bloei net een aanvang nam, een sneue aanblik. De precieze oorzaak van de weglekkende levensenergie was niet duidelijk, maar afgelopen zomer besloot de heer des huizes – en die ben ik dus zelf – dat het leven van deze jasmijn nu lang genoeg had geduurd. Hier was sprake van een schoolvoorbeeld van een voltooid leven, hoewel die vreselijke uitdrukking toen zelf nog niet het levenslicht had aanschouwd. Vooruit, termineren dan maar, het leven van die plant. De aan stukken gezaagde en geknipte struik paste met gemak in de groene afvalcontainer; een leeg plekje in de tuin resteerde.

Een lege plek in de tuin brengt een bescheiden lege ruimte in het hoofd met zich mee constateerde ik, en dat is ook weleens prettig. Ruimte om te fantaseren over wat zoal de opengevallen plek zou kunnen innemen. Een hok met twee konijnen, een vijvertje misschien, of zou ik me werpen op het maken van een folly, zo'n mal bouwwerkje zonder echte functie, als ode aan de zinloosheid van het bestaan? Net tegen de tijd dat er toch weer een daad moest worden gesteld, manifesteerde de oplossing zich als vanzelf. Ik bezocht een 'groen' congres en de organisatoren hadden bedacht dat elke deelnemer als gratis aandenken wel een Rhamnus in zijn of haar tuin zou willen. En zo stond er

opeens een vuilboom in mijn tuin, althans een bundeltje onooglijke takken. Met een kleurig labeltje eraan om de nu nog onopvallende aanwezigheid te benadrukken. Maar ik heb opeens niet alleen een vuilboom, ik heb veel meer in mijn tuin! Een sporkehout, een hondsbom, pijlboom, sulferhout en pinnekeshout, hondelaar, peggenknop en poerhout, en beslist ook een stinkeboom, bastjes en bloedzijkenhout, zo leert mij de website van een kruidendokter.

En daar komen nog bij alle biologische beloftes van deze plant. Om met de Nederlandse Oecologische Flora te spreken: op de nectarrijke bloempjes komt een rijke verscheidenheid aan bijen, wespen, vliegen en kevers af. Dat is mooi, maar ik hoop vooral eindelijk eens

rupsen van de citroenvlinder 'in het wild' te zullen tegenkomen. En wie weet, komt er zelfs nog meer vlinderleven in mijn tuin! Zoals rupsen van het boomblauwtje.

En wat te denken van de rupsen van de sporkehoutspanner of van de wegedoornspanner? Om nog maar te zwijgen van de rossige haakbladroller of de vuilboom-ooglapmot. Bloedzijkmot had ik voor laatstgenoemde overigens een meer kekke naam gevonden. Maar wat een weelde toch. Nou ja, binnenkort dan. Met dat alles in het vooruitzicht, kan ik niet anders concluderen dan dat ik me over enkele maanden een rijk mens zal voelen. En dat alles dankzij die paar sprietige takjes, waarvan het leven wat mij betreft voorlopig nog niet is voltooid.

Tekst:

René Marcelis

Tekening:

Peter Wetzels

